

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 czerwca 2017 r.,

sprawy Z. Ż.

oskarżonego z art. 231 k.k. w zw. z art. 51 ust. 1 i art. 52 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego jako oczywiście bezzasadną;

II. obciążyć oskarżyciela subsydiarnego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;

UZASADNIENIE

Subsydiarnym aktem oskarżenia Z. Ż. został oskarżony o to, że w dniu 30 grudnia 2013 r. w N., jako funkcjonariusz publiczny oraz osoba zobowiązana do ochrony danych osobowych gromadzonych i przetwarzanych w Urzędzie Miasta i Gminy N. przekroczył swoje, uprawnienia w ten sposób, że zamieścił adresowane do Przewodniczącego Rady Miasta pismo pokrzywdzonego P. G. na stronie internetowej Urzędu Miasta i Gminy w N. - nowadeba.pl wraz z pełnymi danymi osobowymi pokrzywdzonego tj. imieniem i nazwiskiem, adresem zamieszkania i numerem telefonu komórkowego, w kontekście artykułu Z. Ż. pt. „T.”, którego treść

zawierała złośliwe, krzywdzące i nieprawdziwe informacje pod adresem pokrzywdzonego P. G., czym działał na szkodę interesu publicznego obniżając zaufanie do organów gminy oraz prawo obywatela do kontroli działania organów samorządu terytorialnego oraz interesu prywatnego ujawniając dane osobowe pokrzywdzonego, tj. o przestępstwo z art. 231 k.k. w zw. z art. 51 ust. 1 i art. 52 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1182 z późniejszymi zmianami).

Wyrokiem z dnia 15 września 2016 r. Sąd Rejonowy w T., sygn. akt II K (...) na mocy art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. umorzył postępowanie wobec oskarżonego.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego zarzucając wyrokowi Sądu odwoławczego rażące naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 7 k. p. k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, ignorującą potrzebę kształtowania świadomości społeczeństwa, że ochrona danych osobowych jest istotnym elementem społeczeństwa z informatyzowanego, co wyraziło się w ocenie czynu, jako społecznie szkodliwego w stopniu znikomym,

2. art. 17 § 1 pkt 3 k. p. k. w zw. z art. 1 § 2 k. k. poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 15 września 2016 r. i podzielenie stanowiska tego Sądu, że społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego jest znikoma, podczas gdy oskarżony wykorzystał swoją funkcję i sprawowany przez siebie urząd de facto przeciwko obywatelowi w ten sposób, że podał dane osobowe adresowe pokrzywdzonego na stronie internetowej urzędu gminy, czyli zaangażował środki organizacyjne i techniczne gminy do naruszenia prawa do ochrony danych osobowych, a takie zachowanie podjęte przez oskarżonego w opisanych realiach nie może być kwalifikowane jak społecznie szkodliwe w stopniu znikomym.

W oparciu o tak przedstawione zarzuty skarżący wniósł o uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w T. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego P. G. kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., zaś postępowanie sądowe w niniejszej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować, jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku, dlatego też została ona oddalona na posiedzeniu.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Niedopuszczalne jest weryfikowanie w trybie kasacji ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia.

Sąd Okręgowy w T. przeprowadził kontrolę instancyjną w sposób wszechstronny i wnikliwy. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera powody rozstrzygnięcia oraz wszechstronną argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielił zarzutu i wniosków zawartych w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, nie uchybiając wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k., a zarazem realizując wymagania przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Autor kasacji nie wskazuje, aby w tym zakresie Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, co prowadzi do wniosku, że wniesiona kasacja ma na celu jedynie skłonienie Sądu Najwyższego do dokonania ponownej kontroli odwoławczej wyroku, a jej zarzuty skierowane są w istocie do orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

Nie ulega wątpliwości, że zachowanie Z. Ż. w sensie formalnym realizowało znamiona art. 231 k.k. w zw. z art. 51 ust. 1 i art. 52 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. Samo jednak formalne naruszenie przepisów prawa jest niewystarczające do przypisania odpowiedzialności karnej. Stosownie

bowiem do definicji przestępstwa zawartej w art. 1 k.k. przestępstwem jest czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą kary. Dla uznania, zatem jakiegoś czynu za przestępstwo konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne stając się przez to czynem karygodnym. Element karygodności, jako niezbędny składnik struktury przestępstwa wprowadził ustawodawca w § 2 art. 1 k.k. Karygodność wiąże się z wyższym niż znikomym stopniem społecznej szkodliwości, co z kolei stanowi rację dla sankcji karnej.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji orzekające w przedmiotowej sprawie Sądy nie pominęły żadnej z okoliczności składających się na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, wymienionych w art. 115 § 2 k.p.k. Analiza uzasadnienia kasacji wskazuje, że jej autor kwestionuje ocenę poszczególnych okoliczności, które legły u podstaw uznania przez sądy, że czyn Z. Ż. nacechowany jest znikomym stopniem społecznej szkodliwości. Zarzut zaś nadania poszczególnym okolicznościom z art. 115 § 2 k.p.k. zbyt dużej lub zbyt małej rangi, w kontekście wystąpienia konkretnych uwarunkowań w jakich oskarżony opublikował na stronie internetowej Urzędu Miasta i Gminy w N. [...] pl pełny skan przedmiotowego pisma P. G. wraz z danymi osobowymi oskarżyciela, zakwalifikować należy, jako skierowany przeciw dokonany ustaleniom faktycznym, których weryfikowanie w ramach postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne (art. 523 k.p.k.).

Lektura uzasadnień Sądów obu instancji nie pozostawia wątpliwości, że zgodnie z dyspozycją art. 115 § 2 k.p.k. sądy te wzięły pod uwagę rodzaj i rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, charakter naruszonego dobra, okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru i motywację sprawcy. Wszystkie te ustawowe elementy zostały jasno i przekonująco skonkretyzowane oraz ocenione w sposób kompleksowy. Wskazał, zatem Sąd Rejonowy, a następnie powołał się na te same okoliczności także i Sąd Okręgowy, że dobro w postaci danych osobowych pokrzywdzonego zostało naruszone w stopniu znikomym, skoro dane te praktycznie były już uprzednio jawne i udostępnione nieoznaczonemu kręgowi adresatów, że oskarżony działał „w przekonaniu dbania o słuszny interes gminy”, ale bez wyrachowania z zamiarem, co jedynie ewentualnym, a swym czynem nie wyrządził oskarżycielowi żadnej szkody, tym bardziej, że opublikowane pismo

dotyczyło spraw publicznych i było uprzednio eksponowane na otwartej sesji Rady Gminy i Miasta N.. Wszystkie te elementy należą do ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku Sądu Rejonowego, a następnie utrzymującego w mocy to orzeczenie wyroku Sądu Okręgowego. Co do ich rzeczywistego wystąpienia autor kasacji prezentował stanowisko odmienne, zapominając, że same ustalenia faktyczne nie podlegają kontroli kasacyjnej. Wywody pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego, zarzucające rażące naruszenie wskazanych w skardze przepisów procedury karnej, w gruncie rzeczy – jak słusznie zauważył w odpowiedzi prokurator – stanowią li tylko powtórzenie zarzutów apelacyjnych kwestionujących poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, na które Sąd Okręgowy w sposób poprawny odpowiedział.

Uznając w związku z powyższym, że kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego sprowadza się w istocie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, należało orzec jak w dyspozytywnej części postanowienia.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., art. 640 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 518 k.p.k., obciążając nimi oskarżyciela subsydiarnego.

r.g.